

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 5

September 1971

Årgång 2

INNEHÅLL:

En ny termin börjar
8 punkter att beakta; punkt nr 5
Budskap till var och en
Reformatorn Marcion
Tidens dimension i dess 3 aspekter;

1) Evigheten

Gralen ger sig tillkänna
Ur våra Mästares liv och lära,
berättat av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND,
Möregatan 8, 1 tr.ned Stockholm
tel.08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer under årets vår- och höstterminer. Pris pr
år Kr.12:- Beställes hos Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren,
Dukvägen 8, 16150 Bromma, postgironummer 402732-2

EN NY TERMIN BÖRJAR

Vi står inför hösten med dess många uppgifter. Gammal och ung har att ta itu med det som hör den kommande vintern till. Det blir svårare att leva för var dag, god ekonomi ger inte samma trygghetskänsla som förr, god hälsa kommer mången att efter-sinna vad som till äventyrs kan dölja sig bakom ytan. Om det-ta gäller de välbärgade och friska, hur lever då inte de sitt liv som saknar det mesta. Så många faktorer spelar in som sätter vår välfärd på spel och berövar oss vår förmåga att hålla rätt kurs i ett samhällsmaskineri, som alltmer ökar farten, intill dess man frågar sig hur nerverna skall hålla.

Takten ökar, nåväl, men detta förhållande behöver inte bringa oss ur balans. Vi har kommit in i ett nytt vibrationsfält, som vi skall lära oss utnyttja på sådant sätt att det blir till välsignelse. Var och en vet att man måste följa med sin tid, i annat fall blir man efter. Utvecklingen får inte hejdas av den orsaken att vi inte lärt förstå dess innebörd. Den betyder nya fält att beså, som skall ge rika skördar när tiden är inne, och tillfredsställelsen blir stor när vi känner värdet av det nya.

Om vi följer med i den snabbare rytmen på sådant sätt att den ger oss sann glädje och ökar tilltron till egen förmåga, då är den av godo. Det är tävlingslivet som bringar oss ur balans, hetsen att vinna över omgivningen, att prestera bättre resultat än medtävlaren, det bringar nerverna ur rätt funktion. Öka takten utan tanke på medmänniskan, då blir farten stimulerande. Att känna arbetslivet är lyckobringande, och den som ger sig åt mödan utan prestige-hunger, blott med det enda för ögonen att ge glädje åt dem som står honom nära, han lever rätt.

Låt oss utarbeta denna iver under kommande, mörka vinterdagar, då skapas den harmoni vi alla längtar efter. Låt oss gå in för detta. Vi kommer att vinna på försöket.

8 PUNKTER ATT BEAKTA. PUNKT NR 5

Det vi blir ställda inför när nya ting dyker upp, så som ständigt sker i våra dagar, måste vi bringa till ett gott slutförande, om vi skall lyckas leva rätt. Så mycket händer som vi inte är beredda på, beroende på den inom alla områden utbredda instabiliteten, det gäller att komma till rätta med den.

Balans fordras, och hur den skall uppnås kan studeras i det rikhaltiga material som heter samhällshistoria.

Den väg vi hittills vandrat leder inte rätt. Osämja utmärker varje företag även de ideellt inriktade. När en vågskåls ena sida väger ner får vi öka tyngden i den andra, det vet vi, men tänker inte på att samma manöver må utföras när den osynliga vågskål som heter rätt umgänge bröder emellan visar samma tendens. Då pressar vi istället ner den redan tyngda skålen med nya konflikter som följd. Borde vi inte kunna lära oss att hejda det roterande vredshjulet en smula, stanna upp och avvakta istället för att arbeta på att till varje pris få rätt, när motparten framhåller sin åsikt.

Krigsmakterna i många länder har börjat slå in på den vägen. Kanske inte drivna av sunda förnufts påpekande av värdet av rätt balans utan fastmer av nödtvång, i det de inser att krig i våra dagar kostar mer än det är värt, eftersom alla parter lider nederlag. Om så är att världens stater inser detta, då kan vi säga att ett framsteg tagits, då kan vi glädja oss åt en förnufts seger.

Fred till varje pris har aldrig förr ansetts vara en idealisk målsättning, ty förlust av friheten är värre än döden, men det lidande det moderna kriget bringar är så fruktansvärt att det kan ifrågasättas om inte fredens bevarande må betalas med vilket pris som helst. Så tänkte Indiens folk en gång manat av Gandhi, och de har vunnit allt på den inställningen. Om alla stater tänkte så, kunde vi våga hoppas på en bättre värld trots allt vi ser omkring oss som slår ner modet. Det finns en tendens i rätt riktning, den må tas upp och bearbetas till allas räddning.

Även om de flesta anser det meningslöst att tala om fredlig samlevnad stater emellan så som världen nu är beskaffad, skall vi inte upphöra att mana till besinning. Några frön kan sås som gror och spirar och blir till en värdefull insats i kampen för ett nytt sätt att se på livet. Det finns en stor kategori människor som längtar efter en ny tingens ordning i det allmänna tänkandet, längtar så starkt att kraften däri blir till en process förvandlande människosinnet överlag. Möjligheten finns att skaran ökar, om den utnyttjas rätt, om den kan förmås att arbeta inifrån och utåt, från de små sammanhangen till allt större. Kan deras offervilja väckas, då kan vårt land få ett nytt ansikte riktat mot stora världen, mot en värld i ångest inför vad som skall hända med den. Hejda de nedbrytande krafterna med en kraft starkare än den mötande och låt kraften följas av viljan till ett rättskaffens liv i samförstånd med vår nästa.

Om vår värld skall räddas får vi börja någonstans. Låt det bli hos oss det sker. Låt det ske i smått till att börja med, det stora sker merendels i det obemärkta. Det kan växa ut till en kraft av väldigt omfattning. Med vilja som insats och tankekraften som verksam faktor når vi långt.

Inte ge upp, inte tvivla, tro på egen förmåga, det är lösenordet för framgång.

BUDSKAP TILL VAR OCH EN

När vi funderar över hur vi vill se framtiden utgestaltad för oss och vår värld, lägger vi däri in vårt omdöme om vad som är mest värdefullt. Vi är dock inte i stånd att se objektivt på tingen. Den åsikt om det rätta vi skapat och kanske utformat med samma stränghet som vi inrutat vårt eget liv överensstämmer inte med det höga andemakter tillåter ske med jorden och allt som lever därpå. Vi kritiserar deras verk, och anser att om grymhet och ondska i god tid bestraffas, kan mycket av det som är till plåga för mänskligheten avväjas.

Det ligger makt uppå att inrikta sitt tänkande i enlighet med Guds vilja. Vi har svårt att tro att det alltid är Hans vilja som sker i de grymma olycksöden som drabbar människor, att krig och naturkatastrofer sker i enlighet med Hans befallning och blir till vårt bästa.

För oss som arbetar i den nya tidens tjänst är det nödvändigt att lära förstå detta, och vidare att när vi införlivat denna tanke med vårt medvetande även lära ut det till andra. Det är ett makt-påliggande uppdrag, men vi skall inte rygga tillbaka inför svårigheten. Ingen kan dock ge sig i kast därmed förrän han själv upptagit det som kunskap i sitt inre, och vi skall se hur sådan kan bibringas oss.

Den som möter en svårbemästrad arbetsuppgift visar genom sitt sätt att handha denna var han står på skalan av de honom påverkande andliga krafterna. Eller, med andra ord, han visar vilken stråle som behärskar honom. De viljestarka klarar uppgiften, de kloka och kärleksfulla likaså, de som söker harmoni i livet, de som har ett vist tänkande och de som äger en rätt inställning till sin Gud. De går i land med sitt åliggande.

Ju djupare han tränger in i ämnet dess klarare förstår han att här föreligger en möjlighet att göra en insats i mänsklig tjänst, som i värde överstiger allt vad han med vanliga, jordbundna medel kan åstadkomma. Det blir ett budskap att överbringa till en värld i vanda, ett budskap som når längre än andra. Ty kan det medvetandet fylla människan att allt som sker är gott, inte endast kan förvandlas till det goda, utan i sig själv ÄR det goda, då får han en helt ny syn på tillvaron.

Det vi här ger oss i kast med är ingen enkel sak, men om vi inte tvekar skall vår möda rikt belönas, ty livet kunde få ny färg och ljus spridas i tillvarons mörker. Att denna nya lära måste handhas med klokhet är tydligt, ty den lättvindigt lagde kunde finna det lämpligt att tolka saken så att om allt han gjorde vore gott, då skulle livet vara enkelt att leva. Därför kan det inte utläras till vem som helst, inte utan förberedelse, och endast till den som har ett vist hjärta.

Vi skall våga se på oss själva från en ny aspekt, betrakta oss som utvalda att utlära visa och sanna ting. Det sägs att man skall se sin egen litenhet, vara ödmjuk, men ödmjukhet betyder inte att underkasta sig enfalden. Om vi vet vad som är sanning skall vi våga uttala den. Vi skall böja oss inför det som står över oss, inför den Högstes vilja, där skall vår ödmjukhet vara stor. Men det finns så många med det lägre jaget starkt betonat, som aldrig glömmar egen fördel, inför dem skall vi resa oss i övertygelse om vår överlägsenhet, när vi lärt oss ödmjukhetens sanna väsen och känner det som en plikt att följa det visheten bjuder och kärleken lär oss.

För den som lever i övertygelsen om människans fortlevnad genom jordeliv efter jordeliv är det lätt att förstå hur full rättvisa skipas mot alla, och att lidandet lär henne sättet för karmas ut-

jämnannde. Däremot uppfattar vi fortfarande det onda såsom ont, och detta är något vi må befria oss från. Invändningarna tornar upp sig, hur kunna acceptera en regel, som så helt synes strida mot all erfarenhet? För att nå dit måste vi se på livet från högre synpunkt, höja oss till plan, där det ondas makt är bruten till följd av vibrationernas ökade frekvens. Det onda är av Lucifer, och hans makt är slut där lägsta planets gräns är satt. Den är så helt slut att vi där ser det han åstadkommer i ett ljus, som förklarar att det är det goda.

Ingenting av det som möter oss som skada får betraktas som straff av en högre makt. Gud straffar aldrig. Han utdelar slag för att leda oss bort från en hotande fara, och faran består i att människan inte ser sin väg, den Gud utstakat för henne att gå. Sin fria vilja har hon fått som gåva, men när hon använder den fel, måste Han, för att inte bryta sin egen lag om denna fria vilja, söka ett annat medel för att återföra henne till rätt väg. Han ger henne ett lidande, varigenom hon, om hon är av gott virke, uppmärksammar faran och vänder om.

Nu har människan råkat in i en återvändsgränd, där hon måste vända om för att finna rätta vägen. Hon forcerar hindren hon står inför, försöker slå håll på muren som spärrar vägen, men endast förvirring blir följd. Det är detta att vända om som är så svårt för henne, men det måste ske. Det hon har att lära är att leda sitt intresse åt motsatt håll, det blir till kamp inom henne, och den kampen skapar lidande.

För att hjälpa henne skall vi göra vad som helst utom det vi oftast gör. Vi förfasar oss, beklagar henne, uttalar vårt medlidande över hennes situation, och därvid sprider vi misströstan och vantro. När det gäller unga brottslingar har myndigheterna insett sin hjälplöshet och kan inte hitta på något bättre att göra än överse med deras förehavanden, men därmed är problemen ingalunda lösta.

Upplysning behöver de unga och därtill fordras tålmod och målmedvetenhet hos dem som handhar uppgiften. Det är inte en lätt sak att ge sig i kast med, vi får hoppas att tiden löser alla frågor. Svårigheterna tycks öka dag för dag, men vi skall finna meningen i det som sker och på den vägen bli hjälpta.

Lucifer är den makt som satts att tjäna som universums balans. Hans uppgift är slutförd, en ny balansfaktor står färdig att framträda. Vi har bekämpat det luciferiska inom oss med framgång, även om det merendels inte ser så ut, beroende på att vi inte vet att skilja detta från den makt som skall styra det nyinträdande lägsta planet och bli dess balansfaktor. Ty Lucifer skall frigöra sig för att höja sig, han blir då positiv, inte längre ett ont väsen ty, som nyss sades, på högre plan är förmågan att göra det onda berövad honom. Som ett befriat andeväsen skall han återvända till de riken, varifrån han störtats ned. Hans lön blir stor för den uppgift han fyllt, och så förstår vi meningen med hans verk.

Och vi får njuta den sällhet vårt befriade tillstånd erbjuder. Vi har varit bundna, och vi har själva knutit banden genom Adams handling, när han felaktigt brukade sin fria vilja och skadade sig själv och hela människosläktet. När vi uttalat domen över oss själva - ingen dömande makt verkställer detta - då är vi befriade och får uppbära lönen för vår möda. Vår insats har varit större än vi själva förstår, men varje gång vi bekämpar det onda och vinner seger, hjälper vi till att frigöra honom från oss, denne vår urgamle fiende.

När vi lämnat detta tillstånd av svaghet som begränsat oss, får vi vända oss till den stora skara som det gäller att undervisa och upplysa. Vår uppgift är att sprida budskapet, alla skall delta som känner meningen. Hur långt det når är inte vår sak att avgöra, om vi gör vårt bästa når oss inga förebräelser.

REFORMATORN MARCION

Här fortsätter och avslutas återgivandet av Marcions lära, som i sig äger så mycket av sanning att vår kristna kyrka kunde ha blivit en annan, om den fått leva och ta herraväldet.

Han framhöll det stora fel som begåtts i det att judarnas gud Jahve likställdes med den Högste och Gamla Testamentet upptogs som grundval för vår kristna lära. Hans religion störtades sedan den gått ut över en värld som väntade på en fast tro att hålla sig till, och orsaken var att han begick ett stort misstag när han i Jahve - i själva verket endast en stamgud tilldelad judiska folket - när han i honom såg världens skapare och uppfattade dess ondska som en följd av denne skapares svaghet.

En av hans efterföljare, Apelles, hade en klarare syn på detta förhållande. Den högste Guden - så lärde han - har skapat världen i skönhet, under det att Gamla Testamentets Jahve är den från Gud fallne ängeln, densamme som lockat mänskligheten till alla onda handlingar. Om den läran hade fått ta överhand över grundarens, då hade dennes misstag kunnat överbryggas och en ny och bättre kyrka skapas fram.

MARCION

Ur "Geschichte der alten Kirche" av Hans

Lietzmann Verlag Walter de Gruyter & Co, Berlin (1953)

Översättning av Gulli Bergvall
(forts.)

Och nu kommer det obegripliga och överväldigande: det gjorde den gode Guden ont om människornas öde, trots att de var så främmande, ja, fientliga gent emot honom, och han beslöt av ren barmhärtighet att lösa dem ur deras elände. Han sände till världen sin son, som är Faderns fullkomliga uppenbarelse. Såsom Jesus Kristus uppträdde han i Tiberius femtonde regeringsår (28/29) och predikade evangelium. Han är varken "av kvinna född" eller "ställd under lagen" - dessa ord i Gal.4:4 har skjutits in av judaisterna, likaväl som födelseberättelsen i evangeliet. Hur skulle den högste Gudens son ha kunnat befläckas med den mänskliga födelsens orenhet! Han antog inte någon köttslig gestalt, härrörande från materien och formad genom världsskaparen, utan han uppträdde "i en människas avbild", en skenkropp, en "fantasma", en sådan som också änglarna bär. Han predikade budskapet om den obekante Guden, lärde ut saktmod och tålmod istället för grymhet och vrede, kärlek till fienden och förlåtelse istället för hat och vedergällning, förbarmande godhet istället för oförsonlighet räknande rättfärdighet som Guds vilja i ord och handling. Så kom han för att upphäva lagen istället för att uppfylla den, inte omvänt som det förfälskade evangeliet Matt. 5:17 påstår.

Förvisso har han också gentemot skaparen visat gudomlig godhet och fördragsamhet och i mycket tagit hänsyn till hans lag och han har heller aldrig direkt angripit honom och framställt honom som lögnare, men ändå har han uttryckt den rena gudsläran så tydligt, att den som har öron själv måste dra den nödvändiga slutsatsen. Och i liknelsen har han på ett omissskännligt sätt omskrivit rätta förhållandet. Man kan inte tjäna två herrar, ett dåligt träd kan inte ge god frukt. Man kan inte hålla vin i gamla läglar, man kan inte sätta en ny lapp på en gammal klädnad - är det inte tydligt nog? - Och vidare: hittills hade lycka, rikedom och glans i livet gällt som tecken på Guds välbehag - och med rätta, för så ville lagen och skaparens ordning ha det. Men Kristus prisade saliga de fattiga, hungrande och bedrövade, de bespottade och förföljda och uttalade sitt ve över de rika, de mätta, de glada. Han vände sig bort från de rättfärdiga och fari-

seerna och gick till tullmän och syndare. Så gör evangeliet en omvärdering av alla hittillsvarande värden, och till alla hjälpbehövande i hela vida världen vänder sig hans helande budskap, inte bara till medlemmar av ett utvalt folk, som den judiske gudens messianska löften gör.

Så lärde Kristus, och sedan dog han på korset den av judeguden förbannade döden (Gal. 3:13) och betalade därigenom en lösenpenning, genom vilken han köpte oss, "främlingarna" av den hittillsvarande ägaren och vann dem för den gode Guden, och inte bara oss, de då och senare levande, utan också de döda. Ty han steg ner i helvetet och befriade alla syndare, Kain, Korahs anhang, Dathan och Abiram, Esau och hela mängden av hedningar, som vred sig i den hämnande gudens eld. Men Gamla Testamentets rättfärdiga, Abel och Hnoch, Noah och patriarkerna jämte David och Salomo blev kvar där i det slags salighet, som deras Gud hade skaffat dem. Lösta kunde de inte bli, för de hade genom umgänget med sin Gud blivit sluga och misstroga, och därför vågade de inte tro det oerhörda och nya - därpå kommer det an. Tron är full och förbehållslös hängivenhet till den högste Guden, dvs samtidigt också avståndstagande från skaparen och hans gammaltestamentliga jordiska ordning. Den ene är återlösare, den andre är domare, den ene tillkommer kärleken, den andre fruktan. Skillnaden är avgörande - man kan inte tjäna två herrar.

Men den så vunna återlösningen griper bara själar. Så länge människan ännu är i köttet, tillhör hon denna världen och dess herre i kroppsligt avseende och måste bära dess betryck och förföljelse: de sanna kristna är trängda av samma nöd och samma hat. Och de värjer sig så gott de kan, inte med våld och vedergällande bitterhet utan genom att de avhåller sig från allt som kan främja skaparens mål. Kroppen som det materiella elementet är deras fiende och så plågar de den genom fasta. Kroppens njutningar är genomgående förbjudna. Pulus har i Rom. 14:21 och 1.Kor.8:13 givit förebildliga anvisningar. Kristi sanne lärjunge ingår inte äktenskap, och om han först såsom gift kommer till insikt om sanningen, så skiljer han sig. Kristi församling fortplantas endast på andlig väg, och Marcions lärjungar har av allt att döma levat stilla och tillbakadraget och bildat innerligt sammanslutna församlingar, som hade mycket av urkristendomens kärva stränghet och beslutsamma "hinsideshet" och därför gjorde starkt intryck också i den stora kyrkans kretsar. Anmärkningsvärt många av dem led martyrdöden, och också detta hade värvande kraft.

Den marcionistiska rörelsen blomade snabbt upp och blev efter sitt avskiljande från den stora kyrkan en mäktig och framgångsrik motståndare till den begynnande, tidiga katolicismen. Den hedniska filosofen Celsus behandlar i sitt polemiska verk mot de kristna omkr. 180 marcionisterna som den kristna rörelsens andra likabерättigade gren. Att den uppfyllde hela världen intygar omkr. 200 kartagern Tertullianus, och den mängd av småskrifter från det andra århundradet, som det berättas om, visar hur stor den akuta faran var för den stora kyrkan och var faran var för handen; vi finner förutom västra Mindre Asien, Korint och Kreta de tre världsstäderna Antiokia, Alexandria och Rom och vidare Kartago och Lyon. I öster har marcionisternas kyrka utbredd sig än mer, framför allt på det syriska språkområdet: här är den ännu på 300-talet en verklig fara, för vilken kyrkofäderna allvarligt måste varna, medan dess kraft i Västerlandet då helt hade brutits. Först det hårda genomförandet av de kejserliga kättarlagarna drev marcionisterna ur städerna till de byar, där de sedan under 400-talet blev beträngda av dådkraftiga biskopar och tvingades omvända sig.

Av alla Marcions lärjungar har bara Apelles fått någon större och mer självständig betydelse. Han hörde Marcion i Rom, for sedan till Alexandria och återvände som motståndare till dualismen och sin lärare

till Rom, där han utvecklade en rikhaltig litterär och propagandistisk verksamhet. Han arbetade med Marcions material och hans Nya Testamente, men förde också in det entusiastiska elementet, som låg mästararen tämligen fjärran. Han begagnade sig nämligen av en profetissas, Philumenes, syner som uppenbarelseskälla. Men han skilde världskaparen från Gamla Testamentet och avböjde Marcions radikala pessimism. Denna världen är skapad av en den högste Gudens ängel och till denne Guds ära och till den övre världens avbild: men den förblev ofullkomlig och bar i sig ångerns tagg, tills på begäran av den sörjande skaparen vid eonens slut Jesus Kristus, Gudasonen, sändes ner för att förbättra världen. Det Gamla Testamentet är emellertid en lögnbok av den judiske Guden, en från Gud avfallen eldängel, som blivit ond, densamme som också lockade ner människosjälarna från himmelska höjder och beklädde dem med den jordiska kroppens syndakött.

Han har ägnat ett helt verk, "Syllogismer", åt bevisföringen för det Gamla Testamentets mindervärde. Härav har Origenes bevarat åt oss några brottstycken.

S L U T.

TIDENS DIMENSION I DESS TRE ASPEKTER

1) EVIGHETEN

Det tillkommer oss i den tid som nu inträtt att bättre lära förstå begreppet TID. Den gängse uppfattningen att den är ett mätbart förlopp, som uttryckes i klockans, dygnens, veckornas och därpå följande termer är rätt och riktigt enligt vårt hittillsvarande sätt att betrakta livet, Men om vi går förbi denna begränsade tillvaro till högre plans förhållanden och betänker att vi höjt oss till astralplanet, plan II, förstår vi att de uttrycksmedel som där användes också må ingå som beståndsdel i vårt kunskapsområde.

Det finns ingen rät linje, det finns ingen linje som kan dras ut så långt att den aldrig möter sin utgångspunkt enligt regeln att linjen, liksom alla efterföljande dimensioner, är krökt i sin ursprungliga konstruktion. Beteckningen "krökt" som brukas för dimensionernas oändliga tillstånd, anger just deras slutna karaktär.

Eftersom tiden tänkes löpa i den linje vårt nu-ögonblicksförlopp anger, skall den en gång möta sin utgångspunkt. Alla dimensioner följer samma lag, tiden inte undantagen. När den mött utgångspunkten är evigheten ett slutet system. Men liksom linjen kan möta sin utgångspunkt i hur snäv cirkel som helst, kan också evighetscirkeln framställas i vilken utsträckning man önskar.

Denna evighet skall vi lära känna som ett VARA utan förlopp. Tanken får inte bindas vid nuet, om evigheten skall förstås rätt. Var som helst på denna evighetslinje kan tanken sätta in ett önskat nu. Det är just vad som sker var gång vi söker oss tillbaka till gångna händelser och där upplever det skedda i flyende nuögonblick.

Tanken behärskar det eviga VARAT, men förnuftet måste gripa vad som sker, om vi skall komma vidare på utvecklingens väg.

Evigheten omfattar nuet och gången tid. Vi kan gå tillbaka i tiden i vårt tänkande när vi önskar, men framtiden är stängd för oss. Orsaken är att den ännu inte tillhör oss, inte med den tidsuppfattning som är vår. Framtiden är det som vi skall frammana, eller om vi hellre ser det så, något som skall givas oss. Varje nu-ögonblick

leder oss in i en ny dimension, den femte, som är rymd. Rymd är materia av alla slag, andlig såväl som fysisk, den är ock händelserna som tingen skapar. Varje ögonblick upplever vi nya ting, det är varje ögonblick för oss in i rymdens dimension.

I själva verket sker övergången mellan dimensionerna tidlöst, men tidlöshetens begrepp har vi ännu ej lärt oss förstå, därför får vi tala om snabba ögonblickshändelser, som löper förbi i tiden. Också när vi i minnet upplever gångna händelser föres vi ständigt in i rymdens dimension i löpande nu-ögonblick från och med den tid vi valt för våra minnesbilder.

Tidens dimension, den fjärde i ordningen, är svår att lära, men om vi väljer de föregående som jämförande objekt, blir det lättare, för som nyss sades, alla dimensioner lyder samma lag. Linjen med cirkeln i sin oändlighetsteckning är ursprunget till dem alla, så är det också den dimension vi bäst känner och förstår. Redan ytan, den andra dimensionen i ordningen, är något svårare att gripa i sitt krökta tillstånd. Ytan på ett klot är utan begränsning så som linjen, men dess oändlighetstillstånd äger i sig en gräns, ty om man lämnar ytan när man frihet och kommer in i nästa dimension, som är rummet. Denna frihet uppnås på samma sätt som befrielsen från cirkellinjen, dvs därför går man ut i sidled tills alla trådar möts och bildar ytan. Och för att bli befriad från det oändliga rummet får tiden tillgripas. Så är då denna tid också fjärde dimensionen i ordningen.

Den sistnämnda överflyttningen skall vi närmare gå in på.

Det oändliga rummet tänkes utanför den oändliga ytan (ytan på klotet) sträckande sig så långt ut från denna som det tar uppmätbar tid i anspråk för detta rum att expandera. När dess förmåga är slut, når det sitt oändlighetstillstånd. På samma sätt som storleken på klotets yta står i rätt proportion till cirkeln som denna yta utgått från, står tiden som det tar att mäta rummets oändlighet, i rätt proportion till klotets yta, från vilken det oändliga rummet utgått.

När rummets oändlighetstillstånd uppnåtts, är också evigheten sluten. Det är tidens oändlighetstillstånd.

Kanske detta inte är så lätt att förstå, men svårigheten övervinnes kanske om vi går tillbaka till lägre dimensioner, där vi ser hur regeln tillämpas och betänker hur samma lag gäller genom alla serier. Som ovan så nedan, den urgamla visdomen hörde vi redan av den gamle indiske vise; det lagen uttalar i de enklaste av förhållanden, det uttalar den ock i mera avancerade.

I nästa nummer skall vi se hur övergången från vårt tidsbegrepp sker, det är evighetstiden i vilken vi lever här, till nästa som är ALL-TIDEN.

forts.

Fredenholm: Så har jag hört....

Evigheten uppleves i varje ögonblick av tid, och i stunder av andlig lyftning vet människan att hon är odödlig.

Grönbech: Mystik i Österland och Västerland:

Frälsningen är ett genombrott varvid evigheten plötsligt framträder, övermannar själen och rycker den ut över alla gränser för att bli själva livet.

Den som vunnit insikt låter sig icke bländas av denna världen, ty han ser och upplever allt skapat i sig själv och i Gud.

GRALEN GER SIG TILL KÄNNA

Gralen är det femininas princip. Dess kraft är som kvinnans kraft, alstrande, expanderande. Mannens herravälde över kvinnan har börjat ge vika inför hans erfarenhet av vad motparten kan prestera. Inom alla områden utom det där fysisk muskelkraft fordras gör hon sig gällande. Men muskelkraften ersättes alltmer av tekniska hjälpmedel, och framstegen på det området för fram kvinnan till en bättre position.

Gralen som symbol för detta nya stiger fram i rätt tid för att konkretisera nydaningen på det samhälleliga området. Gralens kraft är skapande, det är det nya inom alla olika slag av framsteg med god verkan som utmärker vår tid. Vi lever i förvandlingens tidevarv, de stora omvälvningarnas, och det nya system som nu träder i kraft må äga en symbol som rätt framställer den stora skillnaden mellan det förgångna och det som hädanefter skall ge form åt livet. Ett nytt släkte håller på att danas, det har sina rötter i det som varit, men det ser fram mot ett annorlunda samhälle med förståelse för nästan som ledstjärna.

Ceremoniens stråle har trätt i kraft i vår värld. Det kalla, sakliga tänkandet ersättes med rörlighet i fantasien skapande former av skönhet, som går hand i hand med det praktiska utformandet av den verksamhet plikten kräver. Gralens kraft leder oss rätt, ty kraft till det dagliga arbetet utesluter inte att vi får längta efter en drömvärld, där poesins sagovärld tar gestalt. Gralens symbol är en bild av livet i syntesens form, den återger det hela sammanfört till en enhet, vilket betyder att vi i en helgjuten bild skådar det vi upplever under långa tidrymder, varigenom vi får den överblick över skeendet som världens historieskrivning är avsedd att ge.

Så har den heliga Gral betraktats som det mest upphöjda, att finna den har varit ett mål värt att riskera livet för, ty att se den är att vinna livets högsta värde. Vår tid går mot en mognad på detta område, ur den extremt moderna konstens produkter skall utkristalliseras en ny tingens ordning, där ett rent sinne skapar skönhetsvärden av högsta klass. Inom musiken, arkitekturen, skulptur och målarkonsten kommer vi att möta en ny historik, som ger lycka åt tillvaron, ty att möta skönheten i alla dess former, det är att nå den fullkomliga harmonien.

Gralen skall öppna dessa riken för vår värld genom den kraft som utströmmar ur dess inre. När dess historia blir känd, då är tiden kommen för vår nydanade värld att träda fram, och den skall möta oss i harmonisk samklang med det bästa inom oss.

Vi skall tro på människan, lita på hennes förmåga att skapa fram ett skeende som leder till det fulländade.

NEDERLAGETS SEGER av SARA BOHLIN

Den seger som jag syftar till,
 var den att övervinna jaget,
 att kunna upprätt stå i nederlaget
 och glädjas åt en annans lycka,
 att avundsfritt och ärligt trycka
 den hand som segerlönen faller till?
 Att bli en god förlorare ej bättre mål jag fann.
 En god förlorare den största segern vann.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättad och i utdrag återgiven av Gulli Bergvall (forts.)

Vi lämnade våra vänner, de elva amerikanerna tillsammans med en stor skara pilgrimer på vägen till byn med det helande Templet. De hade blivit uppehållna på sin vandring i flera dagar av ett våldsamt oväder med åska och regn. Under tiden undervisade Emil dem:

"Tina bröder, förstår ni inte att i begynnelsen var Ordet och Ordet var hos Gud? Vid denna tid fanns allt det, som senare skulle formas, i den universella tankesubstansen i omanifesterat skick eller - som det också uttryckes - allt var kaos. Ordet kaos har misstolkats och givits en betydelse av ett upproriskt eller oförsonligt tillstånd i stället för ett djupt andligt tillstånd av något, som finns till i väntan på att ett bestämt, skapande ord skall uttalas, så att det kan springa fram i manifesterad form.

När Gud önskade frambringa världen ur den universella tankesubstansen, var Han stilla och kontemplativ. Med andra ord: Gud såg en idealvärld. Han höll fast i sin tanke den substans, av vilken världen skulle formas, så länge att dess vibrationer sänktes. Sedan talade han Ordet - och världen formades. Eller vi kan säga, att Gud visualiserade ett mentalt mönster eller en "gjutform" i vilken han kunde låta substansen flöda, och det kom fram en perfekt form, byggd på det mönster som hållits i medvetandet.

Gud, den oändliga Kraften, kan länge ha tänkt allt detta. Han kan under en oändlig tidrymd ha önskat, att det skulle formas och bli synliggjort. Men om inte det avgörande ordet hade uttalats i den formlösa etern, så skulle ingenting ha skapats eller frambragts i synlig måtto. För att den oändlige, allsmåktige Skaparens tankar och önskningar skulle ge synliga resultat och formas ur substansen, fordrades ett avgörande, positivt 'Varde!' Det avgörande steget måste tas.

Gud har den ideala, perfekta världen i sin tanke i varje detalj, och den måste komma fram som en himmel eller ett fullkomligt hem, där alla Hans barn och hela Hans skapelse kan vistas i fred och harmoni. Detta är den fullkomliga värld, som Gud såg i begynnelsen och som han tänker till existens just nu, och tiden för dess manifestation är den stund vi accepterar den. När vi vet att vi alla är ett, en människa, och vet att vi alla är delar av Guds kropp, i samma grad som en lem av vår kropp är en del av det hela, då är vi i och av Guds rike, himlen här på jorden - just nu.

För att manifestera detta måste vi förstå, att det inte finns någon materia i himlen, allt är ande. Vi måste förstå att himlen är ett fullkomligt medvetandestillstånd, en fullkomlig värld här på jorden nu, och allt vi behöver göra är att acceptera detta. Den finns här runt omkring oss och väntar på att vårt inre öga skall öppnas. Genom det ögat skall våra kroppar bli till ljus, det ljus som varken kommer från sol eller måne utan från Fadern. Och Fadern är just här, i det innersta av vårt väsen. Vi måste helt fatta, att det inte finns något materiellt, allt är andligt. Sedan skall vi tänka på den underbara, gudagivna andliga världen, som är just här och nu.

Förstår ni inte, att Gud skapade allt på detta sätt? Blev inte Gud först stilla och kontemplativ och såg ljuset? Sedan sa Han: 'Varde ljus!' och det blev så. På samma sätt sa Han: 'Varde ett

fäste!' och det blev så. Och likadant med den övriga delen av skapelsen. Han höll fast varje form eller ideal i medvetandet, talade Ordet och idealet skapades. Så också med människan. Gud sa: 'Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika, och må de råda över allting.' Gud, all godhet, skapade alla ting goda. Och människan såg endast gott, och allt var gott tills hon skilde sig från Gud och såg dualiteten. Sedan skapade hon två med sin tanke, det ena gott och det andra dess motsats, för om det fanns två så måste de stå i motsatsförhållande - gott och ont. Så kom det onda genom människans fullkomliga makt att uttrycka eller frambringa det hon såg. Om människan inte hade sett något ont, skulle det onda inte ha fått någon makt att komma till uttryck. Och vi skulle ha varit lika fullkomliga som Gud ser oss i dag. Då skulle himlen alltid ha funnits på jorden, som Gud ser den. Och måste vi inte alla se den för att få den manifesterad? Jesus hade fullkomligt rätt när han sa att Han kom från himlen. För han inte allt kommit från himlen, den stora universella tanke-substansen?

Eftersom människan skapades till Guds avbild - gav inte Gud människan kraft att skapa så som Han skapar? Och väntar sig inte Gud, att människan skall använda den kraften lika fritt som Han gör - och på samma sätt? Först genom att bli varse behovet, sedan genom att tänka ut det ideal, med vilket 'gjutformen' i vårt medvetande skall fyllas ur den universella tankesubstansen. Sedan skickas ordet ut att den är fylld, att det är gjort. Och det är gott.

När Jesus korsfästes gav han sitt kött, det yttre, det vi ser av kroppen för att bevisa att det verkligen finns en djupare eller andlig kropp. Och det är denna andliga kropp, som Han manifesterade när Han kom ut ur graven. Det var den kroppen Han menade, när Han sa: 'Jag skall bryta ned detta tempel och på tre dagar bygga upp det igen.' Detta gjorde Han för att visa oss att vi har samma andliga kropp och att också vi kan göra allt vad Han gjorde. Det råder inget tvivel om att Jesus hade kunnat rädda sig om Han hade velat. Det råder inget tvivel om att Han såg att en stor förändring pågick i Hans kropp. Han insåg också att Hans omgivning inte förstod, att också de skulle kunna frambringa en andlig kropp, vilket han försökte få dem att förstå. De såg ännu bara till det personliga, och Han förstod att om Han frambringade den andliga kroppen utan någon avgörande förändring, skulle folket inte kunna skilja mellan det materiella och det andliga. Så valde Han korsfästelsens väg för att åstadkomma förändringen.

Gannerligen, är inte detta Kristus i människan, vilket Jesus, den store Mästaren, som vi alla älskar och vördar, kom för att visa oss. Levde Han inte sitt liv på jorden för att visa oss den fullkomliga vägen till Gud? Kan vi annat än älska denna fullkomliga väg, när vi en gång blivit den varse, vare sig det gäller att så säd, baka bröd eller göra de tusen och en ting som hör till människors tillvaro. Är inte dessa uppgifter blott och bart läxor som skall föra oss till utveckling? En dag skall vi inse, att vi verkligen är Guds söner, inte tjänare, och att vi som söner kan göra och ha allt vad Fadern har och bruka det lika fritt som Han.

Jag medger, att det fordras en stark tro i början, och vi måste gå ett steg i taget och utöva tron lika träget som vi utövar musik eller matematik, tills vi kommer dit där vi vet. Då är vi på ett härligt och strålande sätt fria. Kan det finnas ett

bättre, sannare exempel på ett sådant liv än Jesu liv? Kan ni inte känna den kraft som är i Hans namn? Jesus Kristus manifesterad eller manifesterande sig genom människans kött? Jesus kom så långt att Han helt förlitade sig på sin djupa kunskap om och förståelse av Gud, och på så sätt gjorde Han sina mäktiga gärningar. Han förlitade sig inte på sin egen viljekraft eller på starka koncentrerade tankar utan på Guds vilja. 'Ske inte min vilja utan Din.' Vilja att göra Guds vilja.

Ni har märkt att det ofta sägs, att Jesus gick upp på ett högt berg. Om Han i fysisk mening besteg ett berg eller inte, kan jag inte säga. Men ett vet jag: att vi alla måste bestiga höjderna, det högsta i medvetandet för att få upplysning. Med denna höjd menas vår hjässas högsta del. Där måste förmågan utvecklas genom andliga tankar. Sedan måste vi låta kärlek flöda ut från hjärtat, kärlekens centrum, för att få balans i det hela och när så har skett är Kristus uppenbarad. Människosonen blir varse att han är Guds son, den enfödde sonen, i vilken Fadern har funnit behag. Sedan måste vi i ständig kärlek förverkliga detta.

Stanna upp och tänk djupt ett ögonblick och tänk på de otaliga sandkornen på havsstranden, de otaliga vattendroppar varav vattnen på jorden består, de otaliga livsformer som finns i vattnen på jorden. Tänk sedan på alla de stenpartiklar, som jorden innehåller, de otaliga träd, växter, blommor och buskar som finns över jorden, alla otaliga former av djurliv. Föreställ er att alla utgått ur det ideal, som fanns i Guds universella tanke, att i dem alla ingår ett enda liv, Guds liv. Tänk sedan på de otaliga själar som är födda på denna jord. Inse sedan, att var själ är en fullkomlig gestaltning av den idealbild, som Gud själv ser, att var själ har fått samma kraft, samma uttryck och dominans över allting som Gud har. Tror ni inte, att Gud vill eller önskar att människan skall utveckla dessa gudagivna egenskaper och göra de verk som Han gör, genom det arv människan fått av Fadern, den enda stora universella tanken i allt, genom allting och över allting. Inse sedan, att varje människa är ett uttryck eller ett utflöde (ur det osedda, Anden) i synlig form, en form genom vilken Gud älskar att uttrycka sig. När vi kan inse och ge uttryck åt detta, då kan vi i sanning säga som Jesus: Se, en Kristus är här! Det var på detta sätt ^{han} lärde sig bemästra det världsliga eller fysiska jaget. Han insåg, gjorde anspråk på och erkände sin gudomlighet och levde sedan sitt liv så, som också vi måste göra."

(Forts. i nästa nr)